

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **Dr. rer. oec. Ing. V. H., Ph.D., MBA**
zastoupen Mgr. Petrem Novotným, advokátem
se sídlem V Jámě 699/1, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2024, č. j. KUKHK-13538/SM/2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím ze dne 23. 4. 2024, č. j. KUKHK-13538/SM/2024, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 5. 3. 2024, č. j. MMHK/161209/2024/OP/Šed, kterým byl žalobce uznán vinným z úmyslného spáchání přestupku podle § 93m odst. 1 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o vysokých školách*“),

neboť „dne 9. 11. 2023, 15. 12. 2023 (2x) a 2. 1. 2024 užil v rámci své odborné znalecké činnosti v odvětví ekonomiky a marketingu titul ve zkratce „dr.“ a rovněž ve zkratce „Dr.“, a dále na svých osobních internetových stránkách prezentuje u svého jména titul ve zkratce „dr.“, ačkoliv tento nezískal žádným ze svých studií a není oprávněn k jeho užívání. Svým jednáním se tak dopustil přestupku tím, že úmyslně neoprávněně užíval titul absolventa vysoké školy.“ Žalobci byl za tento přestupek uložen podle § 93m odst. 2 zákona o vysokých školách správní trest pokuty ve výši 5 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce má za to, že pouze užívá zkrácenou verzi svého řádně získaného titulu a takové jednání není porušením ustanovení § 93m odst. 1 zákona o vysokých školách. Podřadit jednání žalobce pod tuto skutkovou podstatu je podle něj liché a správní orgány svévolně rozšiřují výklad zákona. Napadené rozhodnutí je tedy v rozporu se zásadou *nullum crimen sine lege*. Žalobce k tomu odkázal na body 86 a 87 rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2018, č. j. 9 A 123/2016-59 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2007, č. j. 2 Afs 176/2006-96.
3. Poukázal na to, že zákon o vysokých školách uvádí v ustanovení § 46 odst. 4 a 5 a v ustanovení § 47 odst. 5 zkratky magisterských a doktorských titulů, které může absolvent po úspěšném absolvování před jménem užívat. Mezi těmito však zkratka „dr.“ ani „Dr.“ není uvedena, neboť zákon o vysokých školách v rámci tam upravených titulů a oborů, takovéto označení neeviduje. Pokud tedy toto označení není v zákoně o vysokých školách uvedeno, nemůže žalobce porušovat zákon formou jednání označeného jako „neoprávněné užití akademického titulu“. V rámci porušení zákona o vysokých školách jednáním označeným jako „neoprávněné užití akademického titulu“ by žalobce musel užívat některý z tam uvedených titulů, resp. zkratek, přestože by k titulu vedoucí studijní obor neabsolvoval. To však žalobce nečiní, nejedná proti smyslu zákona o vysokých školách a nečiní nic, co by bylo zakázáno.
4. Žalobce dále tvrdí, že mu byla Svobodnou Univerzitou Teufen Schwiz ve Švýcarsku udělena akademická hodnost (stupeň) (akademischen grad) „doktor“ s dále uvedeným dodatkem, která jistě není titulem absolventa vysoké školy, ale zřetelně akademicko-vědeckou hodností. Žalobce k tomu dále poukázal na osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v ČR, vydané dne 16. 2. 2001 Masarykovou univerzitou v Brně, kde se však, i s ohledem na jiný další obsah uvedeného osvědčení, výslovně podává, že žalobce je oprávněn užívat zahraniční akademický titul. Žalobce jako absolvent doktorského studia Svobodné Univerzity Teufen Schweiz získal označený titul „doktor“ s dodatkem, aniž by tato skutečnost v poměru k vytýkanému neoprávněnému užívání vědecké hodnosti nebo titulu absolventa vysoké školy byla vyhodnocena z hlediska aplikace práva. Toto vysokoškolské vzdělání bylo také uznáno rovnocenným.
5. Dle něj je třeba vzít na zřetel i právo Švýcarské konfederace, jímž se mimo užívání předmětného titulu má řídit. Správní orgány posuzující přestupkovou věc však tuto úvahu nevedly. Pokud by tak učinily, jistě by dle žalobce seznaly a osvědčily v rozhodování o této přestupkové věci, že od roku 2001 mají osoby, které jsou držiteli akademické hodnosti „doktor“ z členského státu Evropské unie, právo používat ve všech formálních, právních a zveřejněných sděleních akademickou hodnost „doktor“ nebo „Dr.“ bez dalších dodatků. Tak tomu je dle žalobce i v posuzovaném případě.

6. Dle žalobce z napadeného rozhodnutí, potažmo z prvostupňového rozhodnutí, vyplývá, že tyto se zřejmě netýkají neoprávněného užívání vědecké hodnosti nebo titulu absolventa vysoké školy, nýbrž porušení povinnosti užívat titul v jím skutečně získané podobě. Taková povinnost však (i se zřetelem k výše uvedenému právu držitelů akademické hodnosti „doktor“ z členského státu Evropské unie) zákonem uložena není. Správní orgán blíže takovou povinnost, jejíž porušení sankcí postihuje, neuvedl, taková právní povinnost nemůže být ani dovozena, a tudíž ani takovou povinnost nelze postihovat sankcí podle ustanovení § 93m zákona o vysokých školách, který míří na zcela odlišné případy. Popisovaný skutek se citovanému ustanovení dle žalobce zcela vymyká.
7. Dodal navíc, že nešlo o jednání úmyslné, a to mj. proto, že držiteli akademické hodnosti „doktor“ z členského státu Evropské unie svědčí právo používat ve všech formálních, právních a zveřejněných sděleních akademickou hodnost „doktor“ nebo „Dr.“ bez dalších dodatků. Žalovaným dovozované umělé zvyšování prestiže žalobce tím, že bude užívat označení „doktor“ nebo „Dr.“, není dle žalobce jednáním, se kterým by byla spojena žalovaným aplikovaná sankce. Navíc jde o zcela nepřiléhavé odůvodnění v poměrech této věci.
8. Poukázal také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2020, č. j. 7 Afs 176/2019-26, kde je žalobce označen přímo Nejvyšším správním soudem v bodě rozsudku jako „Dr. H.“.
9. Navrhl, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, které se dle jeho mínění v plném rozsahu vypořádává se skutečnostmi tvrzenými v žalobě.
11. Uvedl, že osvědčení, které ve svém rozhodnutí zohledňoval spolu s dalším důkazem, opravňuje žalobce k užívání titulu „Doktor der wirtschaftswissenschaften /ve zkratce Dr. rer. oec./“. Z dalšího obsahu uvedeného osvědčení tedy jasně vyplývá, jaký titul (i ve zkrácené verzi) žalobce získal studiem potažmo diplomem, kterého se osvědčení týká.
12. Neztotožnil se s názorem žalobce, že od roku 2001 mají osoby, které jsou držiteli akademické hodnosti „Doktor“ z členského státu EU právo používat ve všech formálních, právních a zveřejněných sděleních akademickou hodnost „doktor“ nebo „Dr.“ bez dalších dodatků. Žalobce toto své tvrzení nikterak nedoložil a není zřejmé, jak k uvedenému závěru žalobce dospěl. Žalovanému není známa žádná právní úprava, která by tvrzení žalobce dokládala. Navíc Švýcarsko není členským státem EU.
13. Uvedl, že pokud jde o užívání titulu „Dr.“, jedná se o oficiální podobu akademicko-vědeckého titulu udělovaného v letech 1990–1998. Ve společných, přechodných a závěrečných ustanoveních zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, je uvedeno: Absolventi postgraduálního studia, kteří získali podle § 22 zákona č. 172/1990 Sb. akademicko-vědecký titul „doktor“, mohou požádat příslušnou vysokou školu o nahrazení zkratky „Dr.“ zkratkou „Ph.D.“. Osvědčení o nahrazení zkratky akademicko-vědeckého titulu jim na žádost vydá příslušná vysoká škola. Z toho je zřejmé, že titul „Dr.“, může toliko užívat jen ten, kdo absolvoval postgraduální studium ve výše vymezených letech, což žalobce není. Z uvedeného dále vyplývá, že žalovaný nerozšiřuje svévolně výklad zákona, když kvalifikuje jednání žalobce jakožto přestupek. Naopak žalovaný jedná v

souladu se zákonem, resp. se společnými, přechodnými a závěrečnými ustanoveními zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách.

14. K užívání zkratky „dr.“ s malým písmenem žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 4. 2014, č. j. 1 A 67/2013-25, který deklaruje, že *„užívání titulu RSDr. je možné pouze v této zákonem dané podobě a není možno ho nijak upravovat či zkracovat“*. Toto pravidlo lze bezpochyby vztahovat i na užívání titulu „Dr. rer. oec“, který jeho držitel nemá nikterak upravovat ani zkracovat, což mu bylo potvrzeno nezávisle na sobě několika institucemi.
15. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl a aby mu byly nahrazeny náklady řízení.

IV. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.). O věci samé rozhodl bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s takovým projednáním věci souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

A. Skutkový stav

17. V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.
18. Dne 22. 11. 2023 žalobce učinil u správního orgánu prvního stupně podání, ve kterém mj. konstatoval, že se neúmyslně odchýlil od rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 29 A 7/2022-61, když podepsal dokument s titulem „dr.“. Toto podání správní orgán prvního stupně posoudil jako podnět k zahájení řízení o přestupku dle § 93m odst. 1 zákona o vysokých školách.
19. Dne 27. 12. 2023 správní orgán prvního stupně oznámil žalobci zahájení přestupkového řízení a zároveň jej předvolal k ústnímu jednání na den 24. 1. 2024.
20. Při ústním jednání dne 24. 1. 2024 žalobce uvedl, že užití titulu ve formě „dr.“ či „Dr.“ je nekonfliktní a užívání titulu ve zkrácené formě chce aplikovat i do budoucna úmyslně. Titul užil ve formě „dr.“ v dokumentech i po pravomocném rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 29 A 7/2022-61, je správcem internetové stránky halek.org a může pro tuto stránku zadávat pokyny ke změnám.
21. Správní orgán prvního stupně rovněž při ústním jednání provedl dokazování těmito listinami: Podnět ze dne 22. 11. 2023; diplom, že byl žalobci udělen titul „Doktor der wirtschaftswissenschaften“ (Dr. rer. oec.); osvědčení Masarykovy Univerzity, že žalobce je oprávněn užívat titul „Doktor der wirtschafts-wissenschaften“ v plné či ve zkrácené podobě Dr. rer. oec.; rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 22. 8. 2022; rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2022; rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 7. 2023, č. j. 29 A 7/2022-61; článek publikovaný na Seznam Zprávy dne 14. 8. 2024; osobní web žalobce na adrese xxx.
22. Dne 25. 1. 2024 žalobce doložil správnímu orgánu prvního stupně dokumenty, v nichž užil titulu ve formě „dr.“ či „Dr.“, a to po nabytí právní moci výše uvedených rozhodnutí správních orgánů a Krajského soudu v Hradci Králové. Konkrétně se jedná o tři znalecké doložky (jednu ze dne 2. 1. 2024 a dvě ze dne 15. 12. 2023).
23. Dle správních orgánů se žalobce úmyslně dopustil spáchání přestupku podle § 93m odst. 1 zákona o vysokých školách tím, že ve dnech 9. 11. 2023, 15. 12. 2023 (2x) a 2. 1. 2024 užil v rámci své odborné znalecké činnosti v odvětví ekonomiky a marketingu titul ve zkratce „dr.“ a rovněž ve zkratce „Dr.“, a dále na svých osobních internetových stránkách prezentuje u svého jména titul ve zkratce „dr.“, ačkoliv tento nezískal žádným ze svých studií a není oprávněn k jeho užívání.

B. Právní posouzení

24. Podle § 93m odst. 1 zákona o vysokých školách se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že úmyslně neoprávněně užívá vědeckou hodnost nebo titul absolventa vysoké školy.

Dle odst. 2 předmětného ustanovení lze za přestupek podle odstavce 1 uložit pokutu do 5 000 Kč.

25. Podle § 99 odst. 10 zákona o vysokých školách absolventi postgraduálního studia, kteří získali podle § 22 zákona č. 172/1990 Sb. akademicko-vědecký titul "doktor", mohou požádat příslušnou vysokou školu o nahrazení zkratky "Dr." zkratkou "Ph.D.". Osvědčení o nahrazení zkratky akademicko-vědeckého titulu jim na žádost vydá příslušná vysoká škola.
26. Podle § 22 odst. 3 zákona č. 172/1990 Sb. o vysokých školách platilo, že absolventům postgraduálního studia, s výjimkou absolventů lékařského a veterinárního studia, se přiznává akademicko-vědecký titul "doktor" (ve zkratce "Dr").).
27. Krajský soud nejprve předesílá, že žalobce byl za obdobné přestupkové jednání již potrestán pokutou ve výši 1 000 Kč, a to rozhodnutím správního orgánu prvního stupně dne 22. 8. 2022, č. j. MMHK/153205/2022/OP/Šed, které bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 10. 2022, č. j. KUKHK-32437/SM/2022. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil správní žalobou, kterou zdejší soud zamítl rozsudkem ze dne 26. 7. 2023, č. j. 29 A 7/2022-61.
28. Vzhledem k tomu, že jednání žalobce v právě řešené věci je obdobné tomu, kterému se již soudního přezkumu dostalo ve zmíněném rozsudku č. j. 29 A 7/2022-61, a žalobce uplatnil obdobné žalobní námitky, nemá krajský soud důvod se od jednou vyslovených závěrů odchýlit.
29. Krajský soud se proto po prostudování správního spisu a napadeného i prvostupňového rozhodnutí ztotožnil s názorem žalovaného, potažmo prvostupňového orgánu, a sice že žalobce se užíváním akademického titulu „dr.“ a „Dr.“ dopustil přestupku dle § 93m odst. 1 zákona o vysokých školách. Současně krajský soud nepřisvědčil žádné žalobní námitce v dané věci.
30. V rozsudku ze dne 26. 7. 2023, č. j. 29 A 7/2022-61, Krajský soud v Hradci Králové konkrétně uvedl:

„[28.] Krajský soud stejně jako žalovaný nerozporuje, že žalobci byl Svobodnou univerzitou Teufen ve Švýcarsku udělen akademický titul „doktor der wirtschafts-wissenschaften“ v listopadu roku 1999. Z diplomu vydaného Svobodnou univerzitou Teufen a z osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice vydané Masarykovou univerzitou v Brně dne 16. 2. 2001 však vyplývá, že žalobce je oprávněn tento akademický titul užívat ve zkratce „Dr. rer. oec“. Z uvedených podkladů naopak neplyne, že by žalobce byl oprávněn uvedenou zkratku titulu dále zkracovat, o to více do podoby, která přísluší absolventům postgraduálního studia v letech 1990 až 1998 (viz následující bod odůvodnění tohoto rozhodnutí).

[29.] Akademicko-vědecký titul „Dr.“ jsou oprávněni užívat absolventi postgraduálního studia, s výjimkou lékařského a veterinárního studia, kteří absolvovali v letech 1990 až 1998 (viz § 22 odst. 3 zákona č. 172/1990 Sb., o vysokých školách). Tito absolventi mohou dle § 99 odst. 10 zákona o vysokých školách požádat příslušnou vysokou školu o nahrazení zkratky "Dr." zkratkou "Ph.D.". Z žalobcem doložených podkladů nevyplývá, že by byl absolventem postgraduálního studia z let 1990 až 1998, a není tak oprávněn užívat titul „Dr.“ na základě § 22 odst. 3 zákona č. 172/1990 Sb., o vysokých školách. K analogickému závěru dospěl i Městský soud v Praze ve svém rozhodnutí ze dne 17. 4. 2014, č. j. 1 A 67/2013-35, ve kterém se zabýval

neoprávněným užívání zkratky „Dr.“ namísto kompletní podoby „RSDr.“. Nelze tak ani přisvědčit žalobci v tom, že přestupku dle § 93m odst. 1 zákona o vysokých školách se fyzické osoby dopouštějí pouze při neoprávněném užívání akademických titulů uvedených v § 46 odst. 4 a 5 a § 47 odst. 5 zákona o vysokých školách, neboť i užívání zkratky akademického titulu „Dr.“ je zákonem upraveno.

[30.] Žalobce v žalobě namítal, že osoby, které jsou držiteli akademické hodnosti „doktor“ z členského státu Evropské unie, mají od roku 2001 právo používat ve všech formálních, právních a zveřejněných sděleních akademickou hodnost „doktor“ nebo „Dr.“ bez dalších dodatků (během jednání před soudem zástupce žalobce uvedl: „z přidruženého státu Evropské unie“ a „od roku 2010“). Krajský soud k této námitce uvádí, že žalobce jednak dané tvrzení ničím nepodložil a dle krajského soudu ani neexistuje žádná právní úprava, která by toto potvrzovala, a jednak Švýcarsko není členským či přidruženým státem Evropské unie.

[31.] Krajský soud nepřisvědčil ani žalobcově námitce, dle které je vymezení skutkové podstaty předmětného přestupku vágní. Z výroku prvostupňového rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalobce opakovaně užívá akademický titul „Dr.“ či „dr.“ navzdory tomu, že tento nezískal žádným ze svých studií, čímž se dopouští přestupku podle § 93m odst. 1 zákona o vysokých školách, neboť úmyslně neoprávněně užívá titul absolventa vysoké školy. Vzhledem k výše uvedenému k tomuto závěru dospěl shodně se správními orgány i krajský soud. Současně krajský soud souhlasí se správními orgány i v tom, že je dostatečně prokázán úmysl žalobce, neboť tento již byl v minulosti upozorněn na neoprávněné užívání akademického titulu „Dr.“ mj. samotným prvostupňovým orgánem v rozhodnutí ze dne 5. 4. 2022, č. j. MMHK/063089/2022/OP/Šed. Žalobce tedy byl srozuměn s tím, že užíváním zkratky akademického titulu „Dr.“ se může dopouštět přestupku dle § 93m odst. 1 zákona o vysokých školách.

[32.] Žalobce též namítal, že se správní orgány nezabývaly společenskou nebezpečností přestupku. Prvostupňový orgán se v odůvodnění rozhodnutí v souladu s § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, zabýval posouzením společenské škodlivosti. Dle předmětného ustanovení je přestupek společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem. Dřívější pojem společenská nebezpečnost byl tedy opuštěn a byl nahrazen vhodnějším pojmem společenská [škodlivost]. Prvostupňový orgán shledal, že společenská škodlivost předmětného přestupku spočívá v umělém zvyšování prestiže žalobce. I zdejší soud v jednání žalobce naplnění materiální stránky přestupku (tj. společenskou škodlivost) shledává.“

31. Krajský soud shrnuje, že výše citovaným rozsudkem bylo odpovězeno na námitky žalobce ohledně údajně svévolného výkladu ustanovení § 93m odst. 1 zákona o vysokých školách, společenské škodlivosti spáchaného přestupku, obdržení akademicko-vědecké hodnosti univerzitou ve Švýcarsku a aplikovatelnosti práva Švýcarské konfederace.
32. Bylo by pak nadbytečné, aby krajský soud jinými slovy říkal totéž, proto si dovoluje na vyčerpávající odůvodnění zmíněného rozsudku, které plně dopadá i na posuzovaný případ, odkázat.
33. Krajský soud se ztotožnil i se závěry správních orgánů, že přestupek žalobce byl spáchán minimálně ve formě úmyslu nepřímého. Argumentace správního orgánu prvního stupně na straně 5 jeho rozhodnutí, stejně jako argumentace žalovaného na straně 6 napadeného rozhodnutí je na posuzovaný případ zcela přílehavá. Úmysl nepřímý definuje zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů,

ve svém § 15 odst. 2 písm. b) tak, že pachatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, s tím byl srozuměn. O úmyslu žalobce dle soudu jednoznačně svědčí již skutečnost, že v minulosti byl pravomocně shledán vinným ze spáchání stejného přestupku (viz výše), tudíž zcela jistě věděl, že svým jednáním porušuje zákon. Navíc při ústním jednání žalobce správnímu orgánu prvního stupně sdělil, že zkratku hodlá používat i nadále.

34. Na posouzení jednání žalobce nic nemění ani skutečnost, že titulem „dr.“ či „Dr.“ byl žalobce označen jinými orgány a institucemi. Ty zpravidla vycházejí z toho, jak se daná osoba sama vůči nim prezentuje. V žalobcem namítaném rozsudku Nejvyšší správní soud neposuzoval, zda žalobce na svých znaleckých posudcích připojuje ke svému jménu akademický titul oprávněně, nebo ne. Proto pokud Nejvyšší správní soud v některém ze svých rozsudků označil žalobce jako „dr. H.“, neznamená to, že by přestupkové jednání žalobce aproboval.

V. Závěr a náklady řízení

35. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
36. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný. Ten sice požadoval přiznat náhradu nákladů řízení, jejíž výši nespécifikoval, dle soudu však nevyšlo najevo, že by mu nějaké náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti vznikly. Písemná vyjádření k žalobě vypracovaná pracovníky správních orgánů nijak nevybočují z rozsahu jejich běžné úřední činnosti a představují tu část jejich agendy, v rámci které je správní orgán povinen před správním soudem hájit svá rozhodnutí. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k této otázce v rozsudku ze dne 31. 5. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, uvedl, že žalované správní orgány mají právo pouze na náhradu účelně vynaložených nákladů přesahujících jejich běžnou úřední činnost: *„Příkladem může být řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy (např. územního plánu) vydaného malou obcí, která nedisponuje odborným personálem ani potřebnými finančními zdroji nezbytnými pro vedení složitého soudního řízení. Odbornou agendu spojenou s pořizováním územního plánu zákon svěřuje pořizovateli [srov. § 2 odst. 2 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)], který však za vydaný územní plán nenese odpovědnost, neboť odpůrcem v řízení před soudem je obec, jejíž zastupitelstvo opatření obecné povahy vydalo (§ 101a odst. 3 s. ř. s.). V takové situaci nelze náklady vynaložené v řízení před soudem považovat za součást běžné úřední činnosti odpůrce a ten má právo na jejich náhradu v plné výši (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Běžnou úřední činnost by ostatně přesahovaly i náklady správního orgánu vynaložené na obranu proti žalobám zjevně šikanózním, srov. judikaturu Nejvyššího správního soudu k svévolnému a účelovému uplatňování práva na podání žaloby u správního soudu (např. rozsudek ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 As 45/2012- 11, rozsudek ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011-66).“* Z uvedených důvodů nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (výrok č. II. rozsudku).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 26. září 2024

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně